

Česko - slovenský pohádkovník

KNIHA VZNIKLA V RÁMCI MEZINÁRODNÍHO PROJEKTU
eTWINNING DETI TVORIA A ČÍTAJÚ DEŤOM

ZŠ a MŠ Rečany n. L.

Vytvorené v rámci mezinárodného projektu.

ZŠ a MŠ Rečany n. L.

Milé deti,

knižka, ktorú máte pred sebou, je plná českých a slovenských rozprávok a vznikla v rámci medzinárodného e-Twinningového projektu Deti tvoria a čítajú deťom. Všetky rozprávky a krásne ilustrácie, ktoré ju zdobia, sú výsledkom práce detí zo štyroch základných škôl:

ZŠ s MŠ Krušetnica Slovensko

ZŠ Mariánska Prievidza Slovensko

ZŠ Kosmonosy Česká republika

ZŠ a MŠ Řečany nad Labem Česká republika

Podťe s nami nakuknúť do sveta fantázie, zachráňte s nami kráľa Bradku, podnikneme spolu dlhú cestu do Afriky, alebo vypátrajte, kam sa stratili maliny.

Či už si budete čítať za bieleho dňa, alebo na dobrú noc, prajeme vám veľa radosti a veselý úsmev na perách.

Vymýšľanie rozprávok nás veľmi bavilo. Zaujímavé bolo aj stretnutie s českým jazykom. Práca na knižke bola pre nás zábavou, tak dúfame, že sa vám bude páčiť.

Milé děti,

knížka, kterou máte před sebou, je plná českých a slovenských pohádek a vznikla v rámci mezinárodního eTwinningového projektu Deti tvoria a čítajú deťom. Všetchny pohádky i krásné ilustrace, které je zdobí, jsou dílem dětí ze čtyř základních škol:

ZŠ s MŠ Krušetnica Slovensko

ZŠ Mariánská Prievidza Slovensko

ZŠ Kosmonosy Česká republika

ZŠ a MŠ Řečany nad Labem Česká republika

Pojďte nahlédnout do světa fantazie, zachraňte s námi krále Bradku, podnikněte dlouhou cestu do Afriky nebo vypátrejte, kam se ztratily maliny.

Ať už si ji budete číst za bílého dne nebo na dobrou noc, přejeme vám radosti moc a kouzelný úsměv.

Vymýšlení pohádek nás velmi bavilo. Zajímavé bylo i s setkání se slovenštinou. Práce na knize byla velmi zábavná, proto doufáme, že se Vám bude líbit.

Obsah

Dvojčičky

str. 6 - 7

*Kočičí příběh, co lidi nevidí,
aneb záchrana krále Bradky*

str.8 - 16

Kde bolo, tam bolo, s rezancami

str. 17 - 19

Můj kůň Belli

str.20 - 23

Jako išla pizza do světa

str.24 - 26

O kouzelné myšce

str.27- 28

Rozprávka o zajačikovi

str. 29- 30

Jednorožec v lese

str.31 - 32

Zatúlané mačiatko

str.33 - 34

Vánoce v ohrožení

str. 35 - 36

Stratené maliny

str. 37- 38

Cesta do Afriky

str. 39 - 42

Dvojčičky

Text: Karolínka ZŠ Mariánská ulica

Ilustrace : ZŠ Kosmonosy

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden krásny zámok, kde žil kráľ s kráľovnou, ktorým sa narodili dve úplne na vlas rovnaké malé princezné.

Princezné boli krásne ako kvietky na lúke, preto im kráľ s kráľovnou dali mená Fialka a Ruža.

Princezné rástli do krásy. Rady tancovali, spievali a fintili sa.

Keď boli princezné dospelé, rodičia im usporiadali bál. Pozvali princov z celého sveta. Princeznám sa ale zapáčili bratia, princ Tulipán a princ Narcis.

Kráľovskí rodičia im pripravili veľkú dvojité svadbu. Tak si princezná Fialka vzala za manžela princa Narcisa a princezná Ruža si vzala za manžela princa Tulipána.

Žili spolu šťastne s deťmi na zámku veľmi dlhy čas.

Kočí příběh, co lidi nevidí, aneb záchrana krále Bradky

Text: Evička ZŠ Kosmonosy
Ilustrace : ZŠ Mariánská ulica

Bylo, nebylo v jednom domě. V tom domě žila rodina Malinových. Malinovi měli dva kocoury. Jeden byl šedý a měl jenom jedno oko, jmenoval se Wiskin. Řeknu to tak, zatím ještě nevím, proč nemá jedno oko, ale vím, že se to možná dozvíme. Ten druhý kocour byl zrzavý a jmenoval se Zrzek. Tahle dvojka vymýšlela spoustu vylomenin, ale měla jedno velké tajemství. Jak asi víte, občas vaše kočka někam odejde, ale pak se zase vrátí. Možná si myslíte, že si šla prostě ulovit nějakou tu myš, jenže to vždy nemusí být pravda. Kočky můžou dělat cokoli za tu dobu, co jsou pryč. Třeba někam chodit, nebo něco podobného.

Například Wiskin a Zrzek chodí do kočičí říše. A o tom vám budu vyprávět.

Bylo zataženo a sychravo. Jak víme, tak kočky nemají rády vodu. Problém byl v tom, že Wiskin a Zrzek museli do říše koček.

Zrzek se mračil a nazlobeně říká: „Ach jo, proč právě dneska musí pršet? Vždyť přece každý ví, že kočky nemají rády vodu.“

„Tak se přestaň vztekat Zrzku. Vždyť to jde nějak přežít, za prvé nejsme z cukru a za druhé nás král Bradka potřebuje,“ povídá Wiskin.

Z: „No a co za třetí?“

W: „Třetí?“

Z: „Jo, za třetí.“

W: „Za třetí teď nebude.“

Z: „A proč?“

W: „Protoč.“

Z: „Wiskine, vždy je něco za třetí:“

W: „Tak jo, něco se pokusím vymyslet. Má to, ale jeden háček.“

Z: „Jaký háček?“

W: „Velký háček.“

Z: „Jaký velký háček.“

W: „Že mi to teď nemyslí.“

Z: „Tobě to, ale nikdy nemyslí Wiskine.“

W: „Nechci to s tebou zase rozebírat Zrzku. Už musíme jít do té naší říše.“

Z: „Tak jdeme.“

W: „Tak jo.“

Tak tedy Wiskin a Zrzek vyrazili. Když přišli na konec zahrady, Wiskin řekl: „Zrzku trochu odstup.“

Zrzek odstoupil.

Wiskin si něco mumlal pro sebe: „Čin čonk bum prásk kouzelná brána otevři bránu do říše koček.“ Když to dopověděl, tak se před nimi zjevila brána, která vedla do říše koček.

W: „Tak pojd' Zrzku. Půjdeme do říše koček.“

Z: „Já se tak moc těším.“

W: „Míň mluv, víc konej.“

Z: „To je prostě starej Wiskin.“

W: „Já to slyšel. A starej tedy nejsem, protože mi je jenom 15 let. Znáám mnohem starší kočky, než jsem já. Například: Kokyna, té bylo 30 let. Nebo Uhel, tomu bylo přes padesát a možná by mu bylo víc, kdyby ho nesežrala masožravka.“

A jak se tam hádali, tak se k nim něco blížilo z kočičí brány a vydávalo to směšné, ale zároveň strašidelné zvuky. Oba kocouři se přestali hádat a nastražili uši jako radary. A k jejich údivu uviděli Hypna. Hypno byl strakatý kocour, který se furt motal. Všechno ho hypnotizovalo, proto se jmenoval Hypno.

Wiskin radostně vykřikl: „Ahoj Hypno, rád tě zase vidím.“

H: „Já vás taky rád vidím, Wiskine a Zrzku.“

Potom se choval, jako kdyby chtěl někoho zbít, a přitom furt něco divného mluvil.

H: „Nech mně. Slyšel jsi, nech mě, ty strakatá kočko, já se budu prát a taky vyhraju. Abys to věděla,“ a podobné věci.

Zrzek se podívil: „Něco mu prolétlo hlavou, nebo si dal moc šanty kočičí?“

W: „Zrzku, Zrzku, Hypno bude furt zhypnotizovaný jako právě teď.“

Z: „Ale musíme ho nějak uklidnit. Co myslíš ty, Wiskine?“

W: „Počkej, já to zařídím. Pozorně mě sleduj, jsem v tom mistr. Hypno, Hypno, HYPNO !!!!!“

H: „Ano, co jsem zase shodil?“

W: „Nic jsi neshodil, ale jednu maličkost bys pro nás mohl udělat.“

H: „A jakou?“

Z: „Kdybys trochu odstoupil na stranu.“

H: „Jasně, s tím nemám žádný problém.“

Když vešli do říše koček, tak tam nepršelo. Došli až k hradu krále Bradky. A tam je zastavil strážný. Naštvaně povídá: „Co chcete?“

Zrzek mu na to odpoví: „Volá nás král Bradka, Tygře.“

T: „Tak to k tomu musíte mít velmi dobrý důvod, pánové.“

W, Z: „To taky máme, Tygře.“

T: „To doufám, protože král Bradka nechce být rušen.“

„A proč král Bradka nechce být rušen?“ vyptával se Wiskin.

T: „Já sám nevím, ale dovnitř nikdo nesmí.“

„A proč?“ ptal se Zrzek.

T: „Má tam nějakou návštěvu.“

„A koho?“ ptal se furt Zrzek.

T: „Prej nějaký Pat z Mandarinkového lesa.“

„Já vím, kdo je Pat,“ říkal Hypno, který se tam znenadání objevil.

W, Z: „No a kdo to je, Hypno?“

H: „No přece ten z té pohádky o Patu a Matu.“

„O kom?“ ptali se Wiskin, Zrzek a Tygr.

H: „Vy tu pohádku neznáte?“

Z: „Bohužel ne a jsem za to velmi rád. Tygře, my fakt musíme jít dovnitř.“

T: „Tak když na tom tak trváte, tak běžte.“

Tak tedy všichni vešli dovnitř, ale nikde nikdo. Král Bradka tam nebyl. Náhle si Zrzek všimne listu papíru. Přišel k němu, zvedl ho a zavolá ostatní: „Hej, pojd'te sem, našel jsem vzkaz,“ začal číst.

„Dobrý den, možná se divíte, proč tady není váš král Bradka. Já vám to povím. Je totiž se mnou. Asi byste chtěli vědět, kde je. Je se mnou úplně v bezpečí a míříme do příkré skály. Pokud přesto chcete vašeho krále vysvobodit, tak musíte jít za mnou a být rychlejší než já, Rychlý Pat.

S pozdravem. Speedy Pat

„Ten, ale škrábe jako kocour,“ podivil se Tygr.

„Ach jo, vždyť to je kocour,“ odpověděl mu Zrzek.

T: „Jako kdybych to nevěděl.“

W: „Hm, ale jak se tam máme dostat rychleji než Pat?“

Z: „To já nevím. Ale, je to velmi dobrá otázka Wiskine.“

W: „Budeme potřebovat mapu.“

„Jako mapu pokladu?“ vyptával se Hypno.

„Ano, něco takového,“ odpověděl mu Wiskin.

„Ale kde jí seženeme?“ pokračoval Hypno.

W: „A už to mám. Mapu k příkré skále najdeme přeci v kočičí knihovně.“

Tak tedy vyrazili do knihovny. Která byla na druhé straně hradu. Byla to velká knihovna,

protože tam byly všechny příběhy, kroniky a různé spisy kočičího světa. Když vešli dovnitř, tak se rozdělili a začali hledat mapu pokladu k příkré skále. Byli už tam snad hodiny, než našli

nějaký stojan s mapami. Když našli stojan, tak museli dál hledat tu správnou mapu.

„Mě už to nebaví,“ stěžoval si Hypno a začal se zase motat.

„To není možné, že ta mapa tady není,“ divil se Wiskin

T: „Já jsem si vždy myslel, že ta mapa je v oddělení Skal a zajímavostí o skalách.“

W: „Máš pravdu, Tygře. Já jsem na to úplně zapomněl.“

Z: „Chceš říct, že jsme to tady mezi těmi mapami hledali úplně zbytečně?“

W: „No, když to tak řekneš Zrzku, tak jo.“

„Neviděli jste Hypna? Před chvílí tady ještě byl,“ podivil se Tygr.

Potom uslyší spadnutí knih a přitom slyší pištivý známý hlas, který říká: „Jejda.“

„Uf, naštěstí to je Hypno,“ oddychnul si Tygr.

Hypno přiběhne. „Já jsem našel mapu,“ křičel po celé knihovně Hypno.

Z: „Super můžeme vyrazit.“

Cesta byla předlouhá a plná dobrodružství, která se nám sem nevejdou. Šli přes spoustu nebezpečných překážek. Například: přes zpívající květiny, nebo prošli kaňonem hluků a strašidelným lesem. Když přišli k příkré skále, vylezli na ni a tam se potkali s Patem, který říká: „Vy jste tedy přišli, ciwe!“

H: „Jo, přišli jsme tě navštívit do tvého divného domečku. Ale já jsem si myslel, že se seznámím i s tvým kamarádem Pomalým Matem.“

W: „Hypno, já už ti přece jednou říkal, že žádný Mat není. Možná je v té pohádce, co jsi říkal, ale tady není.“

H: „Škoda, myslel jsem si, že ho poznám.“

Z: „Hej, já mám nápad.“

„Jaký?“ řekli všichni.

Z: „Poslouchejte, Hypno ho zhypnotizuje, já a Wiskin ho obklíčíme a Tygr osvobodí svázaného krále Bradku.“

W: „Skvělý nápad, Zrzku.“

Z: „Dík, Wiskine.“

Tak to taky udělali a nakonec jim to vyšlo. Tím jak Hypno zhypnotizoval Pata, Pat spadl do vody, což se mu vůbec nelíbilo. Jak víme, kočky nemají rádi vodu a to stále platí.

Hypno, Wiskin, Zrzek, Tygr a král Bradka se šťastně vrátili do říše koček. Pak se Wiskin a Zrzek vrátili domů k Malinovým na večeri jako že nic.

A to je Konec (jak přišel Wiskin o oko se dozvíte někdy příště...)

Kde bolo, tam bolo, s rezancami

Text: Ema ZŠ Mariánská ulica
Ilustrace : ZŠ Kosmonosy

Žil raz kráľ a kráľovná.

A ten kráľ mal dcéru, ktorá sa volala Emanuela. Emanuela veľmi ľúbila rezance s cukrom a jedla ich na raňajky, na obed i na večeru. Veľmi z nich pribrala. Keď ju otec zbadal, povedal, že ak sa nájde princ, ktorý jej pomôže schudnúť, tak ju dostane za ženu.

Prvý prišiel princ Krkovička. S princeznou spolu jedli len mäso, slaninku a klobásu. Emanuela však pribrala ďalších desať kíľ.

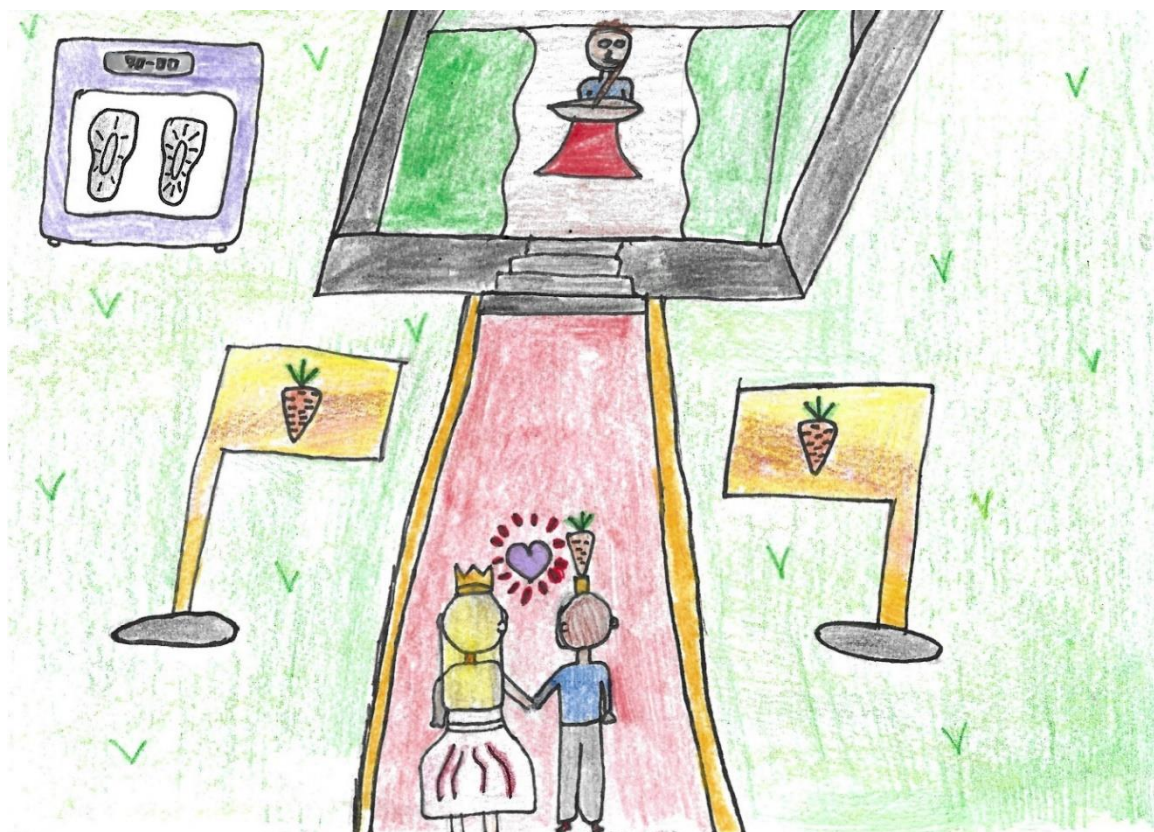

Druhý prišiel princ Tyčinka. Ten zas jedol s princeznou len slané a masné zemiaky s tatarkou, pizzu a tyčinky. Princezná opäť pribrala ďalších desať kilogramov.

Ako posledný prišiel princ Mrkva. „My budeme jesť len ovocie a zeleninu a budeme často chodiť na prechádzky“, povedal.

Netrvalo dlho a princezná bola ako špáratko a tak si ju princ mohol vziať za ženu a žili šťastne, až kým nepomreli.

Můj kůň Belli

Text: Eliška ZŠ Kosmonosy
Ilustrace : ZŠ Mariánská ulica

Rodiče byli služebně v zahraničí a já musela být u babičky na chalupě. Jednoho dne jsem se probudila a: „Co to bylo, babi!?“ vykřikla jsem. „Co se děje? Slyšela jsi to?“ „Ano, to je asi kůň.“ Šly jsme se podívat ven. Babička povídá: „To je nějaká mladá klisnička.“ „Kde se tu bere?“ „Asi se ztratila.“ „Necháme si ji, babi, prosím?“ „Ale Aničko, určitě někomu patří. Dříve jsme tu chovali koně, zkusím najít nějakou ohlávku a vodítko. Počkej tady.“

Po chvíli se babička vrátila s ohlávku. Opatrně jsme se přibližovaly ke klisničce, abychom ji nevyplašily. Ohlávku se nám podařilo nandat a babička povídá: „Odved’ ji do ohrady a já zatím zavolám veterináře, aby se na ni podíval.“

Veterinář ji prohlédl a řekl nám, že je zdravá, až na pár škrábancečků a jsou jí asi tři roky. Když odjel, začaly jsme s babičkou pátrat, jestli jí někdo nehledá. Ale ani po měsíci se nám nikdo neozval. Babička tedy souhlasila, že si ji zatím necháme a že jí můžu dát jméno. Rozhodly jsme se pro jméno Belli.

Šla jsem ji nakrmit a řekla jsem: „Ahoj Belli. O koních toho moc nevím, babička mi bude radit. Vím, že tě budu muset zkusit obsedávat, a přestože neumím na koních jezdit, určitě se to naučím.“ Uběhl další měsíc a já se v sousední stáji naučila jezdit a pečovat o koně.

Šla jsem ji poprvé nasedlat. Moc se jí to nelíbilo. Babička řekla, že na půdě je lonžovací vodítka a že mi ona s pomocí vodítka

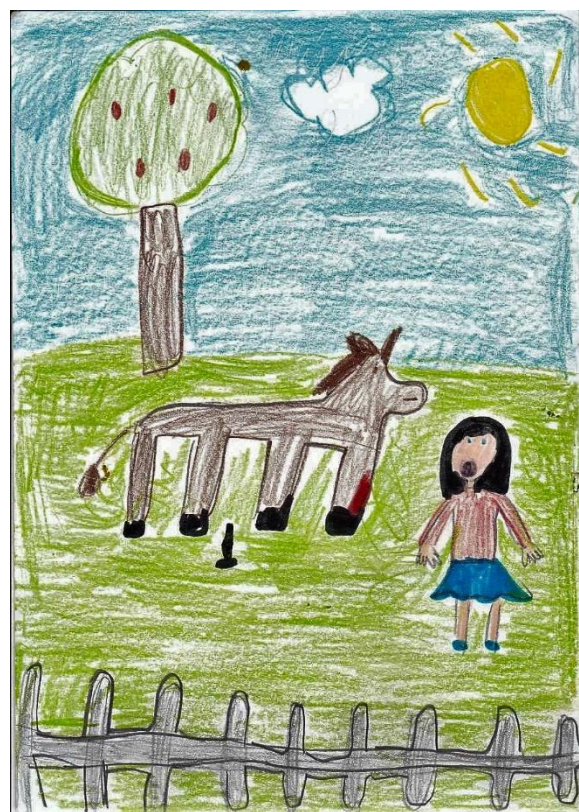
pomůže Bellu vycvičit. Po týdnu si začala zvykat na sedlo a uzdečku. Rozhodla jsem se, že si na ní poprvé sednu. Dost jsem se bála. Ze začátku byla v pohodě, ale potom se začala plašit. „Hou, hou, Belli, klid.“ Seskočila jsem z ní.

Další den jsem jí šla zase lonžovat. Babička řekla, ať ji odvedu do stáje, že musí na nákup. Já jsem zatím šla do svého pokoje. Po chvíli jsem slyšela hluk ze stáje. Honem jsem se běžela podívat.

„Belli, co to je? Vždyť ti teče krev!“ Chtěla jsem jít pro obvaz, ale krev jí tekla tolik, že jsem krvácení zadržela rukou. Po chvíli přijela babička. Honem zavolala veterináře. Rána byla

hluboká, musel ránu zašít. Dal nám mastičku, kterou jsme měly ránu každý den mazat. Zjistily jsme s babičkou, že se zranila o hřebík, který trčel ze dřeva v boxu, a my jsme ho přehlédly.

Uběhly dva týdny a rána se začala krásně hojit. Chtěla jsem Belli vzít na jízdárnu, ale vodítko se přetrhlo. Belli se lekla a utekla. Běžela jsem za ní, ale byla moc rychlá. Babička zavolala policii. Spolu s nimi jsme hledali Belli, kde se dalo, ale nenašli jsme ji. S babičkou jsme se smutně dívaly z okna. Slíbila mi, že mi časem pořídí jiného koně. Skrz slzy jsem zahlédla, jak k nám něco po cestě běží. „Není to Belli?“, zvolala jsem. „Vypadá to tak“, povídá babička šťastně. Vyběhly jsme ven. Byla to ona a nebyla sama! Přiběhla s mladým hřebečkem.

Ani jeho ale nikdo nehledal. Policii napadlo, jestli oba neutekli z nedalekých jatek, která musel majitel zavřít.

A tak jsme měly ve stáji koně dva. Bylo vidět, že se mají rádi a je jim spolu dobře. Po čase jsem si všimla, že mám problém Belli zapnout sedlo. No jasně! Budeme muset připravit třetí box pro hříbátko! Babička úplně ožila, koně byli vždycky láska jejího života a najednou měla zase plnou stáj. Na rodiče jsem se strašně moc těšila, ale svíralo se mi srdce při představě, že budu muset odjet. Ale dopadlo to dobře. Když se vrátili a viděli, jak moc jsem z koní nadšená, rozhodli, že se přestěhujeme blíž. Mohla jsem chodit do školy a zároveň trávit každou volnou chvíli s koníky.

Ako išla pizza do sveta

Text: Radoslav ZŠ Mariánská ulica

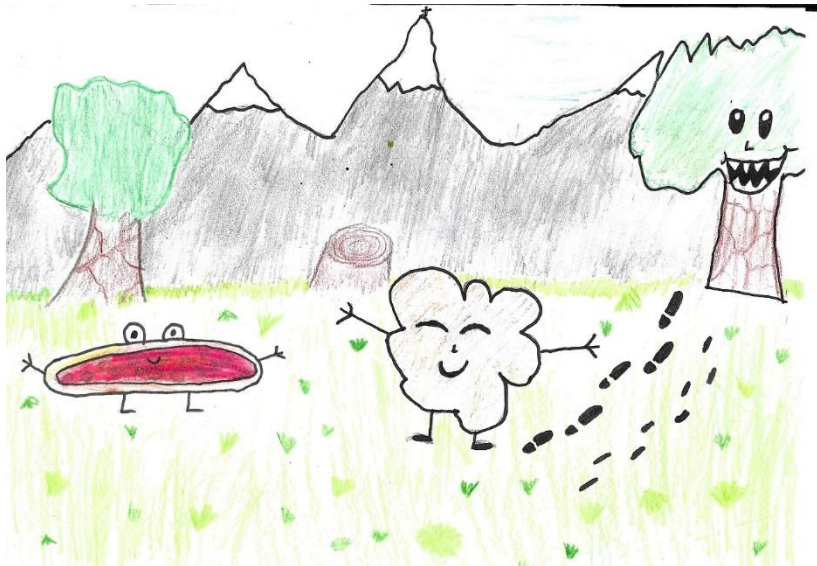
Ilustrace : ZŠ Kosmonosy

Kde bolo, tam bolo, bola jedna chalúpka, kde sa predávala pizza. Jednu pizzu dali chladiť na okno. Zafúkal vietor a pizza spadla z okna.

Pizza si povedala: „Nebude vadiť, ak sa pozriem do sveta.“ Kráčala a kráčala. Zrazu stretla Hobližrúta a on sa pýta: „Kam ideš?“ „Idem do sveta“, odpovedala pizza. „Jóóój, môžem ísť s tebou?, spýtal sa Hobližrút. „Jasné“, odpovedala pizza.

Potom zrazu uvideli Stromožrúta, ktorý žerie celé stromy. Stromožrút sa ich pýta: „Kam idete?“ a oni odpovedajú: „Ideme do sveta“. „Aj ja idem s vami“, rozhodne sa Stromožrút. Išli a išli.

Uvideli jaskyňu, v ktorej spal Pizzožrút. Zobudil sa a hovorí: „Hej, pod' za mnou pizza, zjem ťa!“ Ale kamaráti nelenili. Hobližrút vyrobil dosky a Stromožrút ich zmenil na klieťku. Zavreli Pizzožrúta do klieťky.

V jaskyni našli kopu zlata. Zobrali ho a pokračovali v ceste.
A idú a idú možno ešte aj teraz.

O kouzelné myšce

Text: Tereza ZŠ a MŠ Řečany nad Labem

Ilustrace : ZŠ a MŠ Krušetnica

Byl jednou jeden dům a v tom domě bydleli majitelé a malinká myška, o které nevěděli.

A ta myška se jich strašně bála. Jednoho krásného dne si majitelé pořídili kočku.

To bylo něco. Kočka hned začala čmukat a myška se začala bát ještě víc.

Jednoho dne kočka skutečně objevila doupě myšky.

V tu chvíli si myška přála, aby se stal zázrak. Zavřela pevně oči, a když je otevřela, našla vedle sebe podivnou hůlku.

Řekla si: „Co to je?“

Zkusila ji namířit na kočku a povídá: „Budeš můj kamarád.“

Pak myška bojácně vyšla z doupěte ven a čekala, co se bude dít.

Kočka k ní přičichla a celou ji olízala.

Myška se začala radovat. Kouzlo se povedlo!

Tancovala po domě a mrskala ocáskem...

a najednou se probudila.

Tak myška zjistila, že to všechno byl jenom její sen.

Rozprávka o zajačikovi

Text: Lili ZŠ a MŠ Krušetnica
Ilustrace : ZŠ a MŠ Řečany n.L.

Kde bolo, tam bolo v hustom lese žil zajko Pajko.

Jedného dňa zajko zistil, že má svoju komôrku prázdnu. Tak si zavolať svojich kamarátov slimáčika Máčika a líštičku

Kmotričku, aby mu pomohli hľadať mrkvičky.

Všetci sa spolu vybrali na ďalekú cestu. Chodili lesom sem a tam a nikde nič nenašli.

Keď tu zrazu slimáčik zbadal malé svetielko. Priskočili teda aj zajko aj líštička, aby to videli.

Stál tam domček s krásnou záhradkou.

Záhradka bola plná mrkvičiek. Všetci sa veľmi potěšili a hlavne zajko, že bude mať na zimu plnú komôrku.

A zazvonil zvonček a rozprávocky je konček.

Jednorožec v lese

Text: Adéla ZŠ a MŠ Řečany nad Labem
Ilustrace : ZŠ a MŠ Krušetnica

Na louce u lesa žil krásný jednorožec, který se jmenoval Adam.

Jednoho krásného dne se Adam zašel do lesa napít a tu se objevil královský posel Tobiáš. Jakmile Tobiáš spatřil jednorožce, rychle běžel ke králi a povídá: „Pane králi, já jsem viděl jednorožce!“ Král se ho zeptal: „No a kde ho máš?“ „No, no, no...já jsme ho nechal v lese,“ odpověděl královský posel.

„A co tady ještě děláš? Běž, osedlej si toho nejrychlejšího koně a přiveď mi jednorožce nebo tě nechám popravit,“ řekl král Tobiášovi.

Co mohl Tobiáš dělat. Poslechl krále, rychle si osedlal toho nejrychlejšího koně a jel do lesa. Tam našel jednorožce a popravdě mu řekl, že ho musí přivést králi.

Jednorožec mu odpověděl, ať se nebojí a ke králi ho odvede.

Před králem pak jednorožec sklonil hlavu a zlý král se změnil v mlhu.

A Tobiáš usedl na trůn.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Zatúlané mačiatko

Text: Tamara ZŠ a MŠ Krušetnica

Ilustrace : ZŠ a MŠ Řečany n.L.

Bolo raz jedno mačiatko, ktoré sa zatúlalo.

Nevedelo nájsť cestu späť domov. Išlo, išlo lúkami, poliami až prišlo k jednej chalúpke.

Rozhodlo sa, že si oddýchne. Ľahlo si na chodník pred dvere domčeka. Unavené z cesty hneď zaspalo.

O chvíľu sa však otvorili dvere. Vo dverách stála starenka.

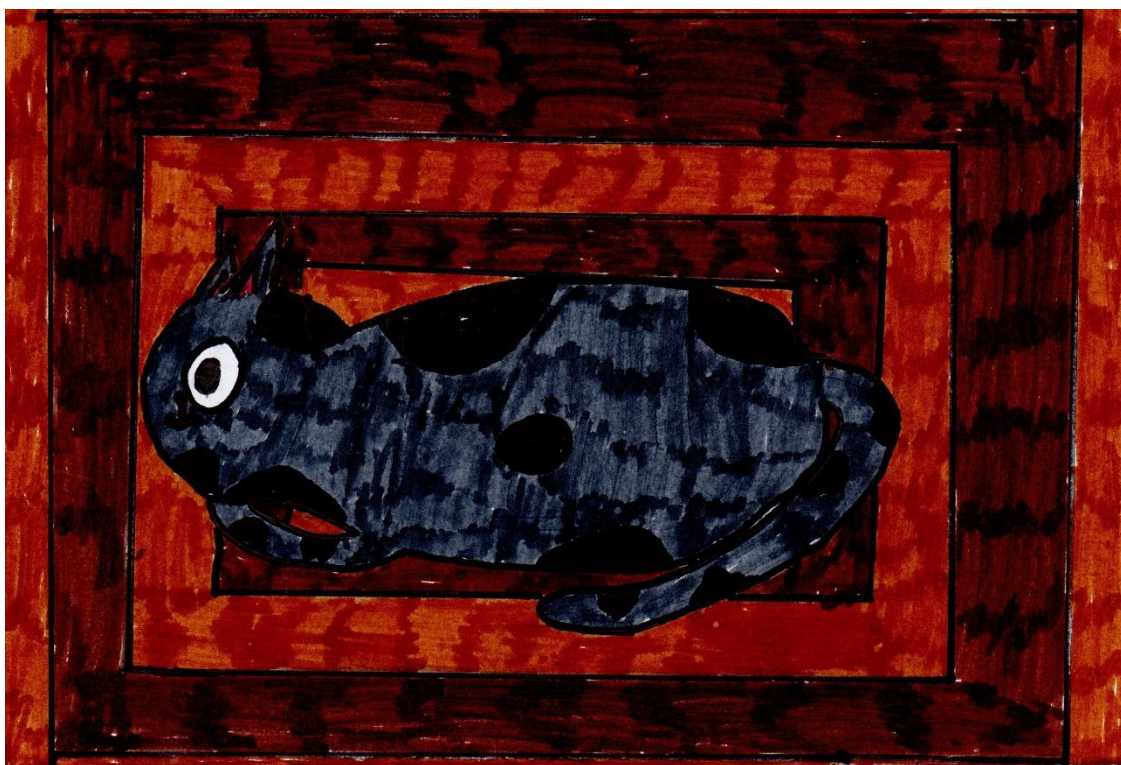

Bývala v chalúpke už sama.

Mačiatko sa jej veľmi páčilo. Dala mu napit' mačiatko bolo šťastné, že sa starenka nad ním zľutovala a neposlala ho preč.

Tak mačiatko našlo nový domov.

A spolu si so starenkou dobre nažívali.

VÁNOCE V OHROŽENÍ

Text: Pavel ZŠ a MŠ Řečany nad Labem
Ilustrace : ZŠ a MŠ Krušetnica

Zdravím, dnes vám povím jeden příběh, který se konal na Štědrý den.

Jednoho dne před Vánoci se u Matěje začalo vše připravovat na Štědrý den. Strojil si stromeček, peklo se cukroví, zdobily si místnosti i okna.

A v noci, když se Matěj snažil usnout, tak ho probudila nějaká rána.

Matěj se šel obléknout a vyrazil ven podívat se, co se to děje.

Venku uviděl nemožné – Santu a jeho sáně a dokonce i soby.

Santa Matěje poprosil, jestli by mi nepomohl s rozvážením dárků, že sám by to jen tak tak stihl. Matěj se nerozmýšlel a hned souhlasil.

Přitom si vzpomněl, jak se celý rok choval a dokonce někdy ubližoval kamarádům a byl z toho hodně smutný.

Santa mu ale řekl, že za to, jak mu pomohl, dostane svůj dárek, který si vždy přál – zdraví pro celou Matějovu rodinu.

Matěj byl šťastný a řekl si, že už nikdy nebude nikomu ubližovat.

Stratené maliny

Text: Jakub ZŠ a MŠ Krušetnica

Ilustrace : ZŠ a MŠ Rečany n.L.

Kde bolo, tam bolo, za jednou riekou a dvoma kopcami žila rodina medved'ov.

V jedno ráno sa tatko medved' zobudil a vybral sa na maliny.

Keď prišiel ku kríku a videl, že maliny sú fuč. Pozrel sa na zem

a videl stopy zajaca. Povedal - éj, ty beťár, on mi ich zjedol, čo ja teraz budem raňajkovať.

Vybral sa domov a povedal všetko rodine, čo sa mu stalo.

Rodina sa smiala. Mama mu povedala: „Ach ty spachtoš, mesiac si spal a ja som ich zavarila, aby si sa nemusel t'arbať celým lesom.

A tak si tatka medved' spokojne otvoril kompót malín a s chuťou ho zjedol.

Cesta do Afriky

Text: Alžběta ZŠ a MŠ Řečany nad Labem
Ilustrace : Základní škola Mariánská ulica

Žila byla 3 zvířátka – pašík, opice a pes. Už dlouho to byli kamarádi a chtěli společně podniknout nějakou zajímavou cestu.

Vůbec ale nevěděli, kam jít.

První nápad měla opice: „Co kdybychom šli do cirkusu v LOS ANGELS?“

Pašík řekl: „Na to zapomeň, ještě tam ze mě udělají slona.“ Pes se zarazil: „Tak to já taky nikam nejdu.“

Opice promluvila: „A jaký nápad máte vy?“

Pes vykřikl: „Co kdybychom šli na farmu? Tam by se o nás dobře starali.“

Pašík se znova naštvál: „No ne o nás, ale o tebe. V cirkuse ze mě udělají slona a na farmě jitrnici.“

Opice promluvila: „Pašík má pravdu, jenom tobě by tam bylo dobře. Zato mně a pašíkovi ne.“

Pes na to pověděl: „Jediný, kdo ještě nic nenavrhl, je pašík. Tak pašíku, řekni něco.“

„Pes má pravdu. Pašíku, pochlub se, kam bys chtěl jít?“ řekla opice.

Pašík dostal nápad: „Už vím, půjdeme do Afriky.“

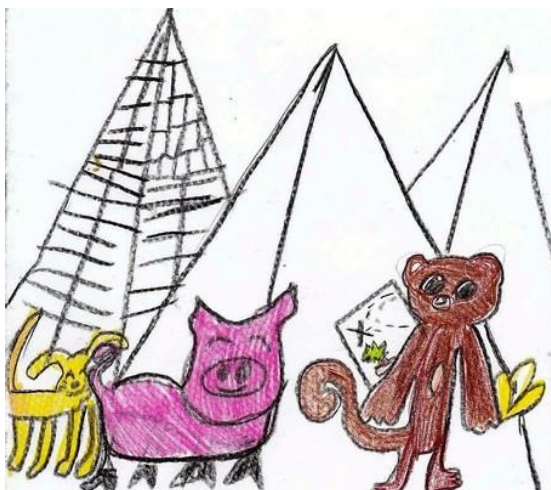
Všem se rozzářila tvář a vykřikli: „Tak jóóó!“

Všichni 3 se dohodli, že vyrazí hned a chytrá opice, jak o sobě říkala, si vzala na starosti správný směr.

Jenomže opice všude kde zahrnula, tam zahrnula na opačnou stranu, než měla. A tak se stalo, že nedošli do Afriky, ale do Německa. Ale co, i tady určitě zažijeme něco skvělého, pomyslela si zvířátka.

A tak si spolu žila spokojeně, dokud je zase nenapadlo vydat se na další cestu ☺.

Ponaučení: Není špatné umět světové strany

